Нічні косарі

АвторЧе | AuthorChe

Тиха ніч лягла над полем, світ не ворухнеться,
Місяць, ніби серп косаря, гострим лезом гнеться.
Важко дихає земля, неначе в сні тривожнім,
А вдалині легкі шуми і чує їх не кожен.
Тіні постають із ночі, серед трав високих,
Що це – вітру тихий плач, чи, то може, кроки?
Змах коси он промайнув, падають стеблини,
Нічні косарі працюють, покутують провину.
То душі тих, хто не зкосив, хто залишив поле,
Праця не завершена, нема спокою в долі.
Не живі, не мертві – вони тінями стоять,
І в тих полях своїх забутих вони собі не сплять.
На кожному – сорочка біла, як місяць холодна й бліда,
І очі пусті, як нічне небо, де сонця нема і сліда.
Кожен з них працює мовчки, не промовить слова,
Косити поле, це здається, їх єдина мова.
Коса в руках, мов тиха лють, в руках міцно тримають,
Як обітниця, як доля, яку не обирають.
Їхні рухи, точні й чіткі, ніби час зупинився,
І навіть вітер у траві у шані захилився.
Вони працюють до світання, до першого променя дня,
Бо коли зійде сонце ясне, закінчиться мета.
І тіні згаснуть, на полі лишиться трава,
А ті, хто бачив нічних косарів, забуде про те, що бува.
Коли ж почуєш їх звук, тихий шурхіт сінний,
Не зупиняйся, не оглядайся, бо тут нічний господар – їхній.
Бо нічні косарі – це праця й поле мальовниче,
І кожен шурхіт уночі, це поле їх так кличе.

Вадим Ємельянов (AuthorChe)

Дата написання: 08.11.2025